

MATT HAIG, scriitor și jurnalist, s-a născut pe 3 iulie 1975 la Sheffield, în Marea Britanie. Este un scriitor prolific, multe dintre cărțile lui fiind bestselleruri sau în curs de ecranizare. Printre cele mai cunoscute sunt: *The Last Family in England* (2004), *Shadow Forest* (2007), *Runaway Troll* (2008); *Umanii* (2013; trad. rom. Nemira, 2015), *Băiatul Echo* (2014; trad. rom. 2015), *Reasons to Stay Alive* (2015) sau *How to Stop Time* (2017). Apărută în limba engleză în 2015, *Un băiat numit Crăciun* a avut un succes imens, fiind tradusă în peste 20 de limbi. Cartea va fi ecranizată de Blueprint și Studio Canal. În 2016 a apărut și continuarea, *Fetița care a salvat Crăciunul*, iar în 2017 a fost lansat volumul al treilea al seriei, *Father Christmas and Me*.

CHRIS MOULD a început Școala de Arte la 16 ani. A câștigat Nottingham Children's Book Award și a fost nominalizat la Sheffield Children's Book Award. În prezent locuiește în Yorkshire, este căsătorit și are doi copii. Își iubește munca și-i place să scrie și să deseneze genul de cărți pe care și le-a dorit în copilărie.

Fetița care a Salvat CRĂCIUNUL

MATT HAIG

ilustrații
CHRIS MOULD

Traducere din limba engleză
CRISTINA JINGA

nemi

Fetița care a salvat Crăciunul

are știi cum funcționează magia?

Accea magie care îi face pe reni să zboare pe cer? Cea care-l ajută pe Moș Crăciun să călătorească prin toată lumea într-o singură noapte?

Cea care poate opri timpul în loc și îți poate îndeplini visurile?

Cu speranță.

Așa funcționează.

Fără speranță, n-ar exista magie.

Nu Moș Crăciun, Blitzen sau vreunul dintre ceilalți reni fac magia posibilă în noaptea de Ajun.

Ci orice copil care vrea și își dorește ca ea să se petreacă. Dacă nimeni nu și-ar mai dori-o, n-ar mai fi nicio magie. Și pentru că noi știm că Moș Crăciun vine în fiecare an, acum știm că magia – cel puțin, un anumit fel de magie – este reală.

Însă nu așa au stat lucrurile dintotdeauna. A fost odată un timp, mai înainte de șosetele pline de daruri și diminețile de Crăciun petrecute desfăcând, cu emoție, hârtiile în care sunt învelite cadourile. Un timp cu adevărat nefericit, când foarte

puțini copii aveau vreun motiv să creadă, totuși, în magie.

Iată de ce, în prima noapte în care Moș Crăciun s-a hotărât să le dea copiilor un motiv de bucurie și de a crede în magie, a avut foarte mult de lucru.

Jucăriile erau în sacul lui, sania și renii erau gata, însă când a pornit în zbor din Elfhelm, a simțit că nu era destulă magie în aer. A călătorit prin Aurora Boreală, dar aceasta abia dacă lumina. Iar motivul pentru care magia era atât de slabă era că nu exista prea multă speranță în ea. La urma urmelor, cum ar putea să spere un copil în magie, dacă n-a cunoscut-o niciodată?

Așadar, prima vizită a lui Moș Crăciun era cât pe-acți să nu se întâmple. Și dacă a existat totuși, a fost datorită unui singur lucru. Mai exact, a unui singur copil. O fetiță din Londra care credea cu toată ființa ei în magie. Și care spera și tot spera zi de zi la un miracol. Ea a fost copilul care a crezut în Moș Crăciun mai înainte de oricine altcineva. Și ea a fost cea care l-a ajutat pe Moș Crăciun, chiar atunci când renii lui începuseră să se poticnească, fiindcă speranța ei imensă, pe când stătea întinsă în pat în Ajunul celui Crăciun, a adus o lumină pe cer. I-a dat lui Moș Crăciun un țel, o direcție. Iar el a urmărit raza aceea subțire de speranță tot drumul

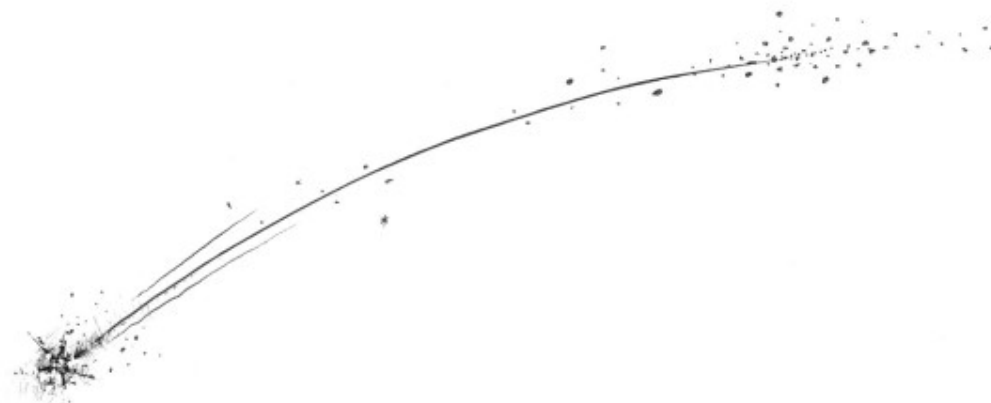
până la numărul 99, de pe Strada Haberdashery, din Londra.

Și odată ce a ajuns, și odată ce a așezat un ciorăpel plin de jucării la picioarele patului ei care forfotea de ploșnițe, speranța a crescut. Magia era acolo, în lume, și s-a răspândit prin visele tuturor copiilor. Dar Moș Crăciun nu se putea păcăli singur. De n-ar fi fost acel unic copil, fetița de opt ani pe nume Amelia Wishart, care sperase atât de mult ca magia să fie adevărată, Crăciunul n-ar fi avut loc niciodată. Da, desigur, a fost nevoie de elfi, de reni, de atelierele harnice și de toate celelalte, dar ea a fost singura care-l salvase.

Ea a fost primul copil.

Fetița care a salvat Crăciunul.

Iar Moș Crăciun n-avea s-o uite niciodată...

Un an mai târziu...

❄️
Dragă Moș Crăciun,

Salutare, numele meu e Amelia Wishart.

Am nouă ani și locuiesc pe strada

Flaberdashery, la numărul 99, în Londra.

• Asta știi, pentru că ai mai fost ❄️
pe aici. Anul trecut. Când mi-ai dat
cadouri. A fost foarte drăguț, din
partea ta. Întotdeauna am crezut că
lucrurile magice sunt cu putință, chiar
dacă vremurile sunt grele, așa că a fost
minunat să văd că e adevărat.

• * ❄️ ÎȚI MULȚUMESC * ❄️

Cum spuneam, locuiesc cu mama mea,
Jane, și cu pisoiul meu, căpitanul
Funingine. L-am găsit pe căpitanul
Funingine pe horn. Știi, hornurile rareori
sunt drepte de sus până jos. Adesea au
și cotituri. L-ai cunoscut? E grozav.

Dar uneori fură sardine de la pescărie
și se încaieră cu pisoi vagabonzi și eu
cred că se crede câine.

Știu că ești ocupat, așa că o să-ți spun, pe scurt,
ce mi-ar plăcea de Crăciun. Mi-ar plăcea:

1. O perie nouă de curățat hornurile. ❄️

2. un titirez.

3. O carte de Charles Dickens (autorul meu
preferat).

4. Să se facă mama bine.

Numărul 4 e chiar important. E mai important

decât numărul 2. Poți să păstrezi titirezul.

Într-adevăr, a fost un lucru magic să mă
trezesc cu toate acele cadouri, anul trecut.

Mama era coșar, iar acum m-am făcut și eu
coșar. Ea nu mai poate urca pe hornuri, acum.

Nu mai poate face nimic, decât să zacă în pat
și să tușească. Doctorul spune că numai un

miracol ar mai vindeca-o. Dar miracolele au
nevoie de magie, nu-i așa? Dar tu ești singura

persoană despre care știu că poate face
magia posibilă. Deci asta e tot ce vreau.

Vreau s-o faci din nou bine pe mama,
până nu e prea târziu.

Asta e principalul lucru pe care îl cer. ❄️

A ta credincioasă,
Amelia. ❄️

Pământul se cutremură

Moș Crăciun împături scrisoarea Ameliei și o puse în buzunar.

Porni la drum, traversând Câmpul Renilor acoperit cu zăpadă, trecând pe lângă lacul înghețat și plimbându-și ochii peste priveliștea tihnită a satului Elfhelm. Pe Strada Principală, se vedeau Primăria de lemn, Prăvălia de Saboți, Banca de Ciocolată și cofetăria Budincă de Crăciun, care mai avea o oră până deschidea, apoi Școala Dibăciei, Universitatea Meșteșugului Avansat de Construire a Jucăriilor și, pe Strada Vodol, impunătoarea (după standardele elfilor) clădire de birouri a ziarului *Zăpada Zilei*, cu zidurile sale de turtă dulce armată, strălucind portocaliu în lumina limpede a dimineții.

În timp ce își croia drum cu greu prin nămeți, îndreptându-se spre apus, către Atelierul de Jucării și, dincolo de acesta, către Dealurile Împădurite ale spiridușilor, văzu un elf care purta o tunică și niște saboți maronii venind spre el. Elful purta ochelari și era un pic miop, așa că nu-l zărise pe Moș Crăciun.

– Salut, Humdrum! zise Moș Crăciun.

ELFHJELM

Elful tresări, speriat.

- O, sa-salut, Moș Crăciun! Îmi cer scuze. Nu te-am văzut. Tocmai am ieșit din schimbul de noapte.

Humdrum era unul dintre cei mai harnici muncitori elfi de la Atelierul de Jucării. Un elf ciudățel și nervos, dar care lui Moș Crăciun îi plăcea mult. În calitate sa de Maistru Adjunct Responsabil cu Jucăriile Care se Învârt sau Sar, era un membru foarte ocupat al atelierului și nu se plângea niciodată că muncea și peste noapte.

- E totul în regulă la atelier? îl întreabă Moș Crăciun.

- O, da. Toate jucăriile care se învârt, se învârt, iar jucăriile care sar, sar. A fost o mică problemă cu niște mingi de tenis, dar am rezolvat-o noi. Acum sar mai mult ca oricând. Copiii oamenilor o să le adore.

- Splendid! zise Moș Crăciun. Păi, atunci, du-te acasă și odihnește-te. Și urează-le lui Noosh și Micului Mim „Crăciun fericit“ din partea mea.

- O să le transmit, Moș Crăciun. O să fie foarte încântați. Mai ales Mim. Noua lui pasiune este un joc de puzzle cu chipul tău. Jiggle, meșterul de jocuri puzzle, i l-a făcut special.

Moș Crăciun se îmbujoră.

- Ho, ho... Crăciun fericit, Humdrum!

- Crăciun fericit, Moș Crăciun!

Și, tocmai când își luau la revedere, amândoi simțiră ceva. O ușoară clătinare a pământului sub picioarele lor, ca un cutremur mic. Humdrum se gândi că poate i se păruse din cauza oboselii. Moș Crăciun se gândi că poate i se păruse, datorită entuziasmului și agitației pentru ziua cea mare și noaptea care-l așteptau. Prin urmare, niciunul nu comentă.

Atelierul de Jucării

Atelierul de Jucării era cea mai mare clădire din Elfhelm, mai mare chiar și decât Primăria satului sau birourile ziarului *Zăpada Zilei*. Avea un turn înalt și o sală principală, ambele acoperite de zăpadă.

Moș Crăciun intră și văzu că pregătirile erau în toi.

Elfii voioși, cântând și râzând, testau pentru ultima oară jucăriile: scoteau capetele păpușilor, încercau titirezii, se legănav pe călușii-balansoar, citeau rapid cărțile de copii, culegeau mandarinele din mandarini, strângeau la piept jucăriile de strâns la piept, făceau mingile să sară... Muzica le era asigurată de trupa favorită din Elfhelm, Zurgălăii, care tocmăi cântau una dintre melodiile lor preferate, *E atât de aproape Crăciunul (De emoție, mi-am udat pantalonul)*.

Moș Crăciun își lăsă sacul jos, la intrarea în sală.

– Bună dimineața, Moș Crăciun! strigă una dintre fetele elf, pe nume Dimple, cu un zâmbet fericit și gropițe în obraji.

Numele său era lesne de ținut minte, fiindcă făcea gropițe în obraji ori de câte ori zâmbea,

adică tot timpul. Dimple stătea lângă Bella, scriitoarea de glume, care lucra la ultimul banc al anului și râdea singură, în timp ce ronțăia dintr-o plăcintă cu fructe confiate.

Dimple îi oferi lui Moș Crăciun niște bomboane cu mentă și când el ridică capacul bombonierei, un șarpe de jucărie țâșni dinăuntru.

– Aaah! exclamă Moș Crăciun.

Dimple se tăvălea pe jos de râs.

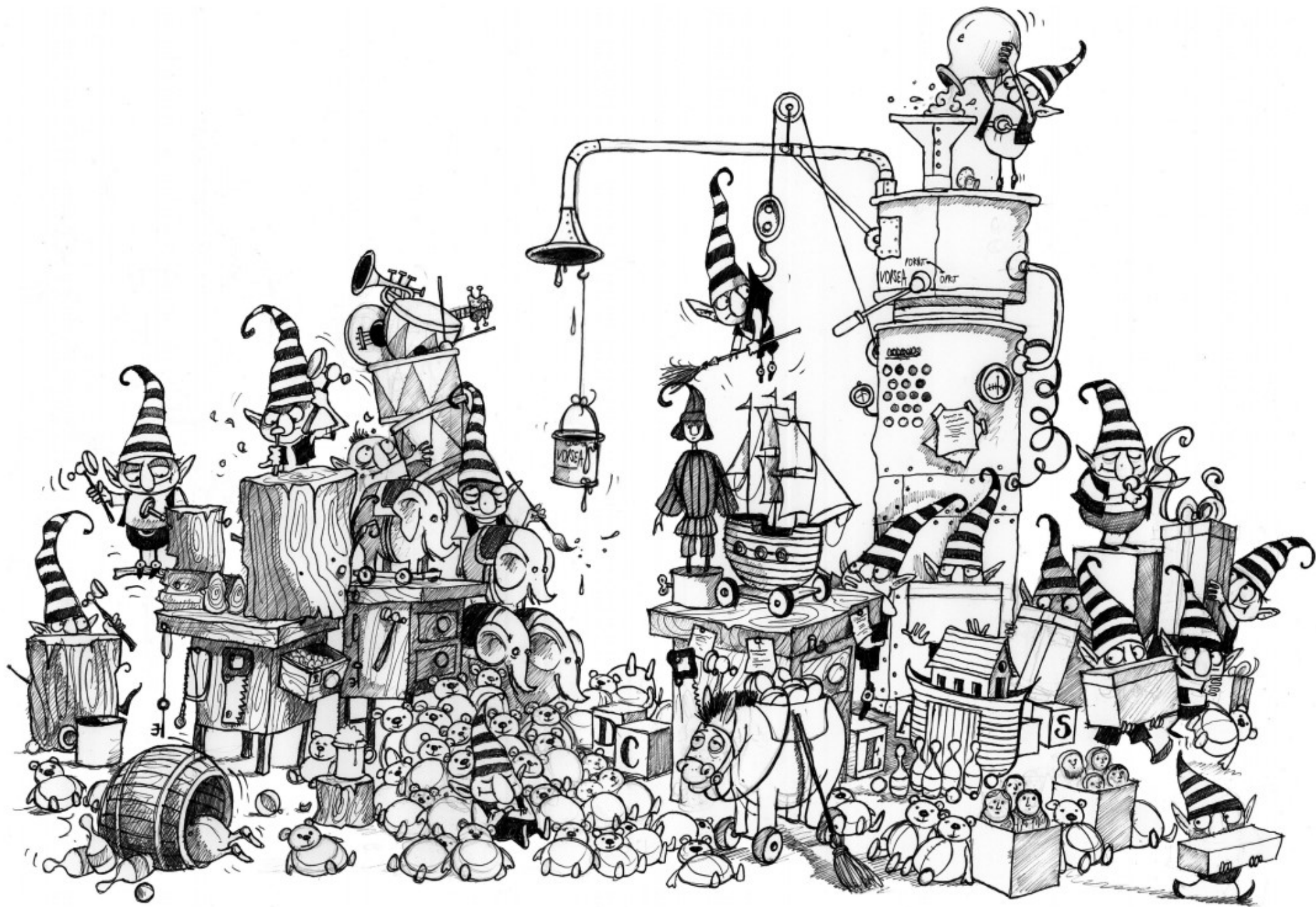
– Ho, ho, ho! râse și Moș Crăciun, încercând să fie și el amuzat. Câte din astea avem?

– Șaptezeci și opt de mii șase sute patruzeci și șapte.

– Foarte bine.

În clipa aceea, îl zăriră Zurgălăii din capătul celălalt al încăperii și numaidecât schimbă melodia, începând să cânte *Eroul cu Haina Roșie*, care era un omagiu pentru Moș Crăciun. Nu era cea mai bună compoziție a Zurgălăilor, dar toți elfii începură să cânte cu ei.

*Există un om, înveșmântat în roșu-aprins,
Ce are daruri pentru copiii care dorm, cumînți.
Un om înalt, cu părul nins și barba precum neaua,
Urechile rotunde și o inimă ca acadeaua.
Pe noi, elfii, ne-a învățat acest om bun
Că poți să faci oricare zi ca Ziua de Crăciun.*

Cu renii lui lumea străbate, prin nămeți,
 Cadouri multe împărțind la fete și băieți.
 Iar când speranțele și visele acestor omuleți
 Ajung aici, plutind ușor, noi știm
 Că trebuie să-i mulțumim...
 Ei, cui? Născocitorului de sanie?
 Nu!
 Ci EROULUI CU HAINA ROȘIE!

Când elfii izbucniră în urale, Moș Crăciun se simți un pic rușinat și, neștiind unde să se uite, se uită pe fereastră. Și atunci văzu pe cineva alergând prin zăpadă spre atelier. Nimeni altcineva nu-l mai observase, fiindcă nimeni altcineva nu era destul de înalt încât să vadă afară pe fereastră.

Nu era un elf, își dădu seama Moș Crăciun. Era chiar și mai mic. Prea ușor. Prea grațios. Prea cochet. Prea galben. Prea iute de picior.

Iar când înțelese exact cine era, îi ieși în întâmpinare.

- Mă întorc imediat,
 minunații mei prieteni,
 le spuse elfilor,
 când muzica
 se stinse.

Iată, sacul fără fund este aici, așa că puteți începe să puneți jucăriile în el...

Când Moș Crăciun deschise ușa, mica făptură ajunsese deja în prag, cu mâinile în șolduri, aplecată de mijloc și cu răsuflarea tăiată.

- Spiridușa Adevărului! zise el, bucuros s-o vadă.

La urma urmelor, nu se întâmpla prea des ca vreun spiriduș să vină în Elfhelm.

- Crăciun fericit!

Ochii Spiridușei Adevărului, care oricum erau foarte mari, acum erau parcă și mai mari.

- Ba nu, zise ea, uitându-se la Moș Crăciun de la înălțimea genunchilor lui.

- Cum?

- Nu e un Crăciun fericit.

Spiridușa Adevărului aruncă o privire în Atelierul de Jucării și, când văzu atâția elfi, se zbârli un pic, fiindcă nu-i prea putea suferi și simțea cum începe s-o mănânce pielea.

- Am o haină nouă, zise Moș Crăciun. E chiar mai roșie decât cea de dinainte. Și ce zici de blănița cu care e garnisită? Îți place?

Spiridușa Adevărului clătină din cap. Nu voia să fie nepoliticoasă, dar trebuia să-i spună adevărul.

- Nu, nu-mi place deloc. Arăți ca o tufă gigantică de mur pitic mucegăit. Dar nu asta-i important.

- Atunci, ce-i important? Tu nu vii niciodată în Elfhelm.

- Asta pentru că e plin de elfi.

Unii dintre elfi o descoperiră, acum, pe Spiridușa Adevărului.

- Crăciun fericit, Spiridușa Adevărului! chicotiră ei.

- Nătărăi, mormăi spiridușa.

Moș Crăciun oftă. Ieși afară, în zăpadă, și închise ușa în urma lui.

- Ascultă, Spiridușa Adevărului, mi-ar plăcea mult să mai stăm de vorbă, dar e Ajunul Crăciunului. Trebuie să mă duc să dau o mână de ajutor ca să fie totul gata...

Spiridușa Adevărului clătină iar din cap.

- Uită de Atelierul de Jucării. Uită de Crăciun. Trebuie să pleci din Elfhelm. Trebuie să fugi în munți.

- Ce tot zici, Spiridușo?

Și atunci auzi și el. Un soi de uruit profund.

Spiridușa Adevărului înghiți în sec.

- Știam eu că ar fi trebuit să mănânc mai mult la micul dejun, zise Moș Crăciun, bătându-se ușurel cu palma pe burtă.

- Nu de la tine a venit sunetul ăla, ci de aici, dinăuntru, zise Spiridușa Adevărului, arătând spre pământ.

Moș Crăciun se uită lung la zăpada proaspăt așternută, albă ca o pagină goală.

- Se întâmplă mai devreme decât am crezut, strigă ea subțirel și o luă la fugă.

Se uită peste umăr:

- Caută-ți un adăpost! Și ascunde-te! Și presupun că ar trebui să le spui și elfilor să se ascundă... Și mai bine vă anulați Crăciunul, mai înainte s-o facă ei...

- Ei? Care ei?

Dar Spiridușa Adevărului dispăruse. Moș Crăciun chicoti, privind urmele micuțe de saboți în zăpadă ale spiridușei care se ducea înapoi, spre dealurile împădurite. Era Crăciunul. De bună seamă că Spiridușa Adevărului băuse toată noaptea sirop de scorțișoară și probabil era un pic zăpăcită.

Cu toate acestea, auzi din nou uruitul dinainte.

- Of, burtă, nu fi...

Însă zgomotul era mult mai puternic și mai profund și, deodată, nu i se mai păru c-ar semăna cu un ghiorăit. Era un zgomot foarte ciudat. Desigur, nu trebuia să-și facă griji din pricina asta. Totuși, când se întoarce înăuntru, închise iute ușa în urma lui, ca să nu mai audă altceva decât zgomotele din Atelierul de Jucării.